

Arrest

nr. 90 009 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D. M. (...), hebt de Russische nationaliteit en van bent van Kymik origine. U werd op (...) te Machachkala geboren. Omwille van de problemen die uw moeder, A. P. (...) (OV X) ondervond met islamisten en omwille dat jullie werden vastgehouden op verdenking van moord verlieten u en uw moeder op 26/11/2011 Rusland en reisden jullie naar België waar jullie op 01/12/2011 aankwamen. Diezelfde dag dienden u en uw moeder er een asielaanvraag in.

B. Motivering

Gezien uw medische toestand, ernstige psychologische problemen (schizofrenie en mentale achterstand), was u in de onmogelijkheid om een interview te doen. Zo kon u uw naam niet geven en verklaarde u dat u niet wist waarom jullie Rusland hadden verlaten (CGVS p.1-2). Bijgevolg dient uw vrees voor vervolging te worden gebaseerd op de verklaringen van uw moeder met wie u samen het land ontvluchtte. Zij verklaarde dat u buiten uw medische problemen, geen andere vervolgingsproblemen dan deze van haar kent (CGVS I moeder p.23). Bijgevolg is uw asielaanvraag op dezelfde motieven gebaseerd als degene die werden aangehaald door uw moeder. In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van haar asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan er nog op worden gewezen dat er geen indicaties zijn dat uw medische problemen verband houden met de criteria bij artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Het medische attest, uw invaliditeitsbewijs en de verklaring van uw moeder dat u medische verzorging in het ziekenhuis verkreeg indiceren dat u niet omwille van discriminatoire redenen medische verzorging ontzegd werd (CGVS moeder I p.9). Uw moeder heeft overigens over de 2 gehoren heen geen enkele melding gemaakt van problemen aangaande uw medische verzorging. U dient zich dan ook voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw moeder luidt als volgt:

"U verklaarde vervolging te vrezen vanwege B. (...) die tot de islamisten behoorde in Dagestan. U bent er echter niet in geslaagd uw vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Vooreerst kon u het niet aannemelijk maken dat u de door u verklaarde feiten bij de FSB bent gaan aanklagen.

Betreffende uw klachten bij de FSB werden immers verschillende incoherenties vastgesteld. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u nooit een internationaal paspoort heeft gehad en dat uw binnenlands paspoort op 01/08/2011 door B. (...) in beslag werd genomen (CGVS I p.7, 18). Om u bij de FSB in Moskou (09/11/2011) aan te melden diende u niet over uw paspoort te beschikken. U moest enkel de convocaties voorleggen (CGVS I p.17). Tijdens het tweede gehoor gaf u dan weer aan dat u enkel uw binnenlands paspoort en de geluidsopnames neerlegde 'en niets anders' toen u zich bij de FSB in Moskou aanmeldde (CGVS II p.9). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u tijdens het eerste gehoor stelde dat B. (...) eerder uw binnenlands paspoort had meegenomen, stelde u dan weer dat u niet uw binnenlands paspoort maar de convocaties heeft neergelegd; u had zich vergist. U refereerde nog naar het paspoort van uw dochter wat naast de kwestie is daar u duidelijk op uw eigen paspoort doelde (CGVS II p.9). Dergelijke verklaring bevestigt enkel de vastgestelde tegenstrijdigheid, dit te meer gezien het feit dat u tot 2 keer toe stelde dat u bij het binnenkomen uw paspoort diende voor te leggen. Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u driemaal naar het FSB kantoor in Machachkala bent geweest. U deed dit op 29/07/2011, op 05/08/2011 en op 12/09/2011 (CGVS I p.10, 13, 16). Tijdens het tweede gehoor stelde u ook dat u 3 keer naar het FSB kantoor in Machachkala was geweest. Het tweede bezoek situeerde u echter op 12/09. Hierna was u niet meer geweest. Toen u met deze incoherentie werd geconfronteerd stelde u dat het misschien 2 keer was waarna u stelde dat u toch 3 keer geweest was (CGVS II p. 4-5). Pas toen u nogmaals met deze weinig logische verklaringen werd geconfronteerd situeerde u het tweede bezoek in augustus (CGVS II p.5). Betreffende ditzelfde bezoek stelde u tijdens het eerste gehoor dat u op 5/08/2011 in de voormiddag was geweest (CGVS I p.13). Tijdens het tweede gehoor kon u opmerkelijk genoeg niet zeggen op welke dag u toen geweest was noch op welk moment van de dag u was geweest (CGVS II p.5, 7). Voorts stelde u tijdens het eerste gehoor dat u op 29/07/2011 in de namiddag naar de FSB bent geweest terwijl u tijdens het tweede gehoor ditzelfde bezoek in de voormiddag situeerde (CGVS I p.10, CGVS II p.3). Toen u met deze incoherentie werd geconfronteerd stelde u enkel dat het ook in de namiddag kon zijn, maar dat u het zich niet meer herinnerde (CGVS II p.8). Een dergelijk gebrek aan coherentie betreffende uw bezoeken bij de FSB maakt dat uw verklaringen weinig doorleefd overkomen en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts deed u onaannemelijk weinig inspanningen om zich te informeren naar de stand van zaken van het onderzoek door de FSB. Zo kon u bijvoorbeeld niet zeggen of B. (...) al door de autoriteiten werd opgepakt noch of hij al werd ondervraagd. U stelde zelfs geen vragen over B. (...) aan de FSB te hebben gesteld (CGVS I p.14, 17, CGVS II p.6, 12). Verder stelde men bij de FSB in Moskou dat men

uw zaak zou onderzoeken (CGVS I p.17, CGVS II p.6). Na uw bezoek van 9/11/2011 bij de FSB in Moskou, toen u dit werd gezegd, hebt u echter geen enkele poging ondernomen om de FSB hierna te contacteren om meer informatie aangaande het onderzoek te verkrijgen (CGVS II p.6). Verder heeft een vriendin van u na het eerste asielgehoor (dd 25/01/2012) een geluidsopname bij de FSB opgehaald. Niettemin verzuimde u haar te vragen of ze meer informatie over het onderzoek kon verkrijgen (CGVS II p.7). Dergelijke nalatigheid duidt dan ook op een dermate desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de inspanningen die u verklaarde geleverd te hebben om de door u verklaarde vervolgingsfeiten aan te klagen.

Het feit dat u het niet aannemelijk kan maken dat u pogingen heeft ondernomen om de door u verklaarde vervolgingsfeiten aan te klagen is een negatieve indicatie aangaande de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten zelf. Dit wordt verder versterkt door het feit dat er incoherenties en een vaagheid bij u werden vastgesteld betreffende uw problemen met B. (...). Zo verklaarde u dat B. (...) ongeveer 2 weken na de moord op de rector van de universiteit naar uw huis kwam. Aangezien de rector op 07/06 om het leven kwam situeert dit eerste bezoek van B. (...) zich rond 21/06/2011 (CGVS I p.8-9). Nog eens twee weken later kwam B. (...) voor de tweede keer naar uw huis. U situeerde dit bezoek in de maand juli (CGVS I p.9-10). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat B. (...) de eerste maal in de eerste helft van juni kwam en de tweede maal in de tweede helft van diezelfde maand kwam. Gezien het feit dat u tijdens het eerste gehoor het eerste bezoek van B. (...) rond de 21/07 plaatste en tijdens het tweede gehoor verklaarde dat het eerste bezoek tijdens de eerste helft van juni was, is er een opmerkelijk verschil inzake de tijdsindicaties die u aangaande dit bezoek aangeeft (CGVS II p.3). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u tijdens het eerste gehoor het tweede bezoek van B. (...) in juli situeerde, stelde u enkel dat dit inderdaad wel in het begin van juli kon zijn (CGVS II p.8). Een dergelijke volatiliteit en incoherentie aangaande het tijds kader van de bezoeken van B. (...) komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede. Hiermee samenhangend is het weinig aannemelijk dat u niet in staat was de familienaam van B. (...) te verschaffen noch dat u enige inspanningen hebt gedaan om zijn naam te weten te komen (CGVS II p.12). U wist ook niet voor welke iman hij werkte noch hebt u enige poging ondernomen om de iman te contacteren (CGVS II p.4). In het licht dat u wist in welke moskee hij werkte, dat u meerdere keren naar de FSB zou geweest zijn aangaande uw problemen met B. (...), en dat men ervan kan uitgaan dat u als redactrice die al meerdere imans had geïnterviewd over een informatienetwerk beschikte, is het weinig aannemelijk dat u geen inspanningen hebt geleverd om meer concrete identiteitsgegevens aangaande uw vervolger te bekomen (CGVS II p.4). Op basis van bovenstaande vaststellingen kunt u het dan ook niet aannemelijk maken dat u een vervolgingsvrees koestert ten aanzien van de islamisten omwille van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Voorts werden er vaststellingen gedaan die de problemen die u omwille van de moord op A. M. (...) zou hebben gehad ongeloofwaardig maken. Zo verklaarde u dat u op 10/11/2011 door enkele gemaskerde, geüniformeerde mannen werd opgepakt op beschuldiging van medeplichtigheid van de moord op A. M. (...). Of zij bepaalde kentekens of insignes op hun uniformen hadden kon u evenwel niet zeggen. U werd gedurende 12 of 13 dagen vastgehouden waarna u werd vrijgelaten. Waar u werd vastgehouden en door wie u werd opgepakt kon u ook niet zeggen. U kon zelfs niet zeggen of het een politiegebouw was waar u werd vastgehouden noch of u door mensen van de autoriteiten werd vastgehouden. Evenmin is het weinig aannemelijk dat u gedurende uw aanhouding niet werd ondervraagd noch dat u enig idee heeft waarom ze u vrijlieten. U werd immers verdacht van medeplichtigheid van een moord waardoor men ervan kan uitgaan dat men gerichte vragen aan u stellen teneinde informatie van u te verkrijgen (CGVS I p.18-19). Voorts had u er geen idee van of er nog andere mensen werden opgepakt die werden verdacht van de moord op A. M. (...) (CGVS I p.20). Gezien het feit dat u na uw vrijlating nog enkele dagen bij zijn zus heeft verbleven en dat u ook vanuit België contact met haar hebt gehad (CGVS I p. 3, CGVS II p.6) is het weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van dergelijke basisinformatie in een moordonderzoek. Ook moet worden opgemerkt dat u noch over uw aanhouding noch over de moord op A. M. (...) iets vertelde in de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS. Bij confrontatie stelt u (CGVS I p. 21) dat men u toen hierover niet bevraagd heeft en dat ze vroegen in het kort te vertellen. Deze motivering kan niet worden aanvaard. Uit deze vragenlijst blijkt immers (vragenlijst p. 2) dat men u toen uitdrukkelijk vroeg of u ooit voor een bepaalde tijd werd opgesloten waarop u ontkennend antwoordde. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van een asielzoeker verwacht worden dat zij alle wezenlijke elementen uit het asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder de bijna twee weken durende opsluiting door onbekende mannen die u beschuldigden van medeplichtigheid aan de moord van M. (...). De vaststelling dat u van deze essentiële elementen - het vormt de concrete aanleiding van uw vlucht - toen geen melding maakte, ondermijnt op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aangaande de moorden op de 2 imans die u aanhaalt kunnen deze incidenten op zichzelf niet aan uw vervolgingsproblemen worden gelinkt. Het loutere feit dat zij te gast waren in uw radioprogramma - wat u overigens op geen enkele manier kan staven - kan op geen enkele wijze aantonen dat zij omwille van u werden vermoord. Uw bewering als zou M. (...), die ook door de rebellen werd vermoord, een oom van u zijn en dat hij omwille van uw problemen werd vermoord kunt u evenmin aannemelijk maken noch staven. U legt zelf geen enkele objectieve informatiebron neer die de link tussen hun dood en uw vervolgingsproblemen legt, meer nog u had er zelfs geen weet van of er iets over uw vervolgingsproblemen in de media is verschenen (CGVS II p.11). Dergelijke vaststellingen maken het dan ook weinig aannemelijk dat zij omwille van u werden vermoord, dit te meer gezien het feit dat u uw eigen vervolgingsproblemen niet aannemelijk kan maken.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook uw verklaringen aangaande uw reisroute weinig geloofwaardig zijn. Zo stelde u dat u tussen Moskou en België met een minibus reisde. U en uw dochter zaten in de passagierszetels. U wist echter niet langs welk land u de Europese Unie binnenkwam noch had u weet van enige grenscontrole onderweg. Afspraken met de chauffeur over wat te doen bij een eventuele grenscontrole werden evenmin gemaakt noch was u in het bezit van uw paspoort (zowel intern als internationaal) (CGVS I p.7-8). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor men moet besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw reisroute ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De medische attestatie van uw dochter, het invaliditeitsbewijs van uw dochter en haar pensioenbewijs indiceren dat zij medische psychische stoornissen heeft wat nergens in deze beslissing

in twijfel wordt getrokken. De geboorteakte van uw dochter en uw bewijs van echtscheiding bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

Uw werkbadge, attest dat u als redactrice werkte, uw veteranen bewijs (bewijs aantal werkjaren), uw 2 loonbrieven en uw certificaat van goed werk indiceren dat u als redactrice voor de staatsradio heeft gewerkt wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De brief met eisen waarvan u stelt dat deze door B. (...) is geschreven heeft geen enkele bewijswaarde daar er onmogelijk kan worden nagegaan door wie deze eisenbrief werd opgesteld noch de omstandigheden waarin deze brief werd opgesteld.

De geluidsopname bevat volgens uw verklaringen een oproep van de emir van Dagestan waarin wordt opgeroepen tot de jihad, de invoering van de sharia in Dagestan en een oproep tot machtsgreep. Het bevat evenwel geen enkele referentie naar u of naar de omroep waar u werkte (CGVS II p.6-7). Voorts geeft het geen enkel uitsluitel over hoe u die geluidsopname bekam, noch is manipulatie en/of inscenering van deze elektronische berichtgeving uit te sluiten. Bijgevolg kan dergelijk geluidsfragment op zichzelf niet aan uw problemen worden gelinkt en kan er evenmin enige bewijswaarde aan worden toegekend."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar moeder, A. P., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 100 488. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar moeder tegen de in haren hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 31 mei 2012.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 90 008 van 18 oktober 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan A. P. Het arrest genomen in hoofde van de moeder van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. P. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Kumyk origine te zijn. U werkte als redactrice voor de Dagestaanse Staatsradio. Midden juni 2011 keerde u van uw werk terug naar huis. Daar werd u opgewacht door B. (...), de hulp van een iman, die met u wilde praten. Jullie discussieerden over de rector van de universiteit die 2 weken voordien werd vermoord door islamisten. U veroordeelde deze moord, maar B. (...) vond het een rechtvaardige daad. Na een kwartier ging hij terug weg. Twee weken later zag u hem terug. Toen u thuiskwam was hij de koran aan het voorlezen aan uw dochter, D. M. (...) (OV 6.923.163). Hij eiste dat u per radio zou oproepen tot de jihad en uw steun betuigde aan de emir van Dagestan (rebellenvoorman in Dagestan). Op 29/07/2011 ontving u een geluidsopname op uw werk. Hierin werd geëist dat u tot de jihad zou oproepen, zoniet zou men uw dochter vermoorden. Nadat u hierover op de redactievergadering had gepraat, ging u met de geluidsopname naar het FSB kantoor in Machachkala. U liet de geluidsopname horen en vertelde hen over B. (...). Ze raadden u aan om uw dochter in veiligheid te brengen en rechercheur M. (...) beloofde u dat hij een onderzoek zouden opstarten. U bracht uw dochter onder bij M. (...), uw achteroom in Semeter. Op 01/08/2011 ging u bij een vriendin slapen die vlakbij uw werk woonde. Onderweg naar haar werd u echter, nadat u het bewustzijn verloor, door B. (...) en enkele kompanen van hem in een auto geduwd. Ze brachten u naar uw appartement en gingen met u naar binnen. B. (...) gaf u een lijst met 4 eisen: u moest mensen oproepen om geld aan de moskee te geven, u moest de activiteiten van de moskee bekendmaken, u diende publiciteit te maken voor meetings ten voordele van opgesloten strijders en u moest informatie aan de emir van Dagestan doorgeven. Toen ze weggingen namen ze uw documenten en de sleutels van uw appartement mee. De dag nadien ging u naar uw achteroom en uw dochter in Semeter. Op 05/08/2011 ging u terug naar de FSB in Machachkala. U vertelde hen wat er was gebeurd. Ze stelden dat het moeilijk was maar dat ze u van het

onderzoek op de hoogte zouden houden. Op 01/09/2011 ging u terug naar uw werk. U kreeg een telefoon van B. (...) die stelde dat hij op 15/09/2011 tijdens uw radioprogramma wilde oproepen tot de jihad. Op 12/09/2011 kreeg u 2 geluidsopnames. Op de eerste stonden er richtlijnen wat u moest doen en op de tweede stond een toespraak van de emir van Dagestan die opriep tot de jihad. Het was die tweede geluidsband die u diende af te spelen. Diezelfde dag ging u met de geluidsopnames naar de FSB in Machachkala. Daar werd u gezegd dat de rebellen over het hele grondgebied actief zijn en dat hun dienst weinig kon doen. Ze stelden dat het om een machtsgreep ging waardoor ze het onderzoek naar de FSB in Moskou doorstuurden. Hierna ging u raad vragen bij de iman van Derbent. Hij stelde dat u naar Yaroslavo diende te gaan waar u door A. M. (...) zou worden opgevangen. U vertrok samen met uw dochter naar Yaroslavo. In diezelfde maand werd een collega van u aangevallen ten einde uw verblijfplaats te weten te komen. Er werd tegen hem gezegd dat u op een lijst van persoonlijke vijanden van de emir van Dagestan stond omdat u zijn richtlijnen niet hebt opgevolgd. U kwam ook te weten dat 2 imans die u had geïnterviewd waaronder de iman van Derbent, uw oom waar uw dochter ondergedoken leefde, en de rechercheur van de FSB die u in Machachkala had gesproken, waren vermoord. In Yaroslavo verstuurde u een brief naar de het FSB kantoor in Moskou. Op 4/11/2011 ontving u een convocatie van de FSB in Moskou. Op 9/11/2011 ging u naar de FSB in Moskou. Daar stelden ze dat ze een onderzoek zouden starten waarna hij u op onvriendelijke wijze liet verstaan dat het gesprek afgelopen was. Toen u op 10/11/2011 in Yaroslavo aankwam, werd u samen met uw dochter door gemaskerde mannen in zwarte uniformen opgepakt. U werd beschuldigd van medeplichtigheid van de moord op A. M. (...). Na 12 of 13 dagen werd jullie vrijgelaten. Hierna ging u samen met uw dochter terug naar Moskou. Daar werd u door de zus van A. (...) opgehaald. U verbleef enkele dagen bij haar. Op 26/11/2011 vertrok u samen met uw dochter uit Moskou naar België waar jullie op 01/12/2011 aankwamen. Diezelfde dag dienden u en uw dochter er een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: medische attestatie van uw dochter, het invaliditeitsbewijs van uw dochter, het persioenbewijs van uw dochter, de geboorteakte van uw dochter, uw werkbadge, een attest als redactrice, de eisenbrief van B. (...), een geluidsopname, een veteranenbewijs (bewijs werkjaren), 2 loonbrieven, een certificaat van goed werk en een bewijs van echtscheiding.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege B. (...) die tot de islamisten behoorde in Dagestan. U bent er echter niet in geslaagd uw vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Vooreerst kon u het niet aannemelijk maken dat u de door u verklaarde feiten bij de FSB bent gaan aanklagen.

Betreffende uw klachten bij de FSB werden immers verschillende incoherenties vastgesteld. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u nooit een internationaal paspoort heeft gehad en dat uw binnenlands paspoort op 01/08/2011 door B. (...) in beslag werd genomen (CGVS I p.7, 18). Om u bij de FSB in Moskou (09/11/2011) aan te melden diende u niet over uw paspoort te beschikken. U moest enkel de convocatie voorleggen (CGVS I p.17). Tijdens het tweede gehoor gaf u dan weer aan dat u enkel uw binnenlands paspoort en de geluidsopnames neerlegde 'en niets anders' toen u zich bij de FSB in Moskou aanmeldde (CGVS II p.9). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u tijdens het eerste gehoor stelde dat B. (...) eerder uw binnenlands paspoort had meegenomen, stelde u dan weer dat u niet uw binnenlands paspoort maar de convocatie heeft neergelegd; u had zich vergist. U refereerde nog naar het paspoort van uw dochter wat naast de kwestie is daar u duidelijk op uw eigen paspoort doelde (CGVS II p.9). Dergelijke verklaring bevestigt enkel de vastgestelde tegenstrijdigheid, dit te meer gezien het feit dat u tot 2 keer toe stelde dat u bij het binnenkomen uw paspoort diende voor te leggen. Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u driemaal naar het FSB kantoor in Machachkala bent geweest. U deed dit op 29/07/2011, op 05/08/2011 en op 12/09/2011 (CGVS I p.10, 13, 16). Tijdens het tweede gehoor stelde u ook dat u 3 keer naar het FSB kantoor in Machachkala was geweest. Het tweede bezoek situeerde u echter op 12/09. Hierna was u niet meer geweest. Toen u met deze incoherentie werd geconfronteerd stelde u dat het misschien 2 keer was waarna u stelde dat u toch 3 keer geweest was (CGVS II p. 4-5). Pas toen u nogmaals met deze weinig logische verklaringen werd geconfronteerd situeerde u het tweede bezoek in augustus (CGVS II p.5). Betreffende ditzelfde bezoek stelde u tijdens het eerste gehoor dat u op 5/08/2011 in de voormiddag was geweest (CGVS I p.13). Tijdens het tweede gehoor kon u opmerkelijk genoeg niet zeggen op welke dag u toen geweest was noch op welk moment van de dag u was geweest (CGVS II p.5, 7). Voorts stelde u tijdens het eerste gehoor dat u op 29/07/2011 in de namiddag naar de FSB bent geweest terwijl u tijdens het tweede gehoor ditzelfde bezoek in de voormiddag situeerde (CGVS I p.10, CGVS II p.3). Toen u met deze incoherentie werd geconfronteerd stelde u enkel dat het ook in de namiddag kon zijn, maar dat u het zich niet meer herinnerde (CGVS II p.8). Een dergelijk gebrek aan coherentie betreffende uw bezoeken bij de FSB maakt dat uw verklaringen weinig doorleefd overkomen en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts deed u onaannemelijk weinig inspanningen om zich te informeren naar de stand van zaken van het onderzoek door de FSB. Zo kon u bijvoorbeeld niet zeggen of B. (...) al door de autoriteiten werd opgepakt noch of hij al werd ondervraagd. U stelde zelfs geen vragen over B. (...) aan de FSB te hebben gesteld (CGVS I p.14, 17, CGVS II p.6, 12). Verder stelde men bij de FSB in Moskou dat men uw zaak zou onderzoeken (CGVS I p.17, CGVS II p.6). Na uw bezoek van 9/11/2011 bij de FSB in Moskou, toen u dit werd gezegd, hebt u echter geen enkele poging ondernomen om de FSB hierna te contacteren om meer informatie aangaande het onderzoek te verkrijgen (CGVS II p.6). Verder heeft een vriendin van u na het eerste asielgehoor (dd 25/01/2012) een geluidsopname bij de FSB opgehaald. Niettemin verzuimde u haar te vragen of ze meer informatie over het onderzoek kon verkrijgen (CGVS II p.7). Dergelijke nalatigheid duidt dan ook op een dermate desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de inspanningen die u verklaarde geleverd te hebben om de door u verklaarde vervolgingsfeiten aan te klagen.

Het feit dat u het niet aannemelijk kan maken dat u pogingen heeft ondernomen om de door u verklaarde vervolgingsfeiten aan te klagen is een negatieve indicatie aangaande de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten zelf. Dit wordt verder versterkt door het feit dat er incoherenties en een vaagheid bij u werden vastgesteld betreffende uw problemen met B. (...). Zo verklaarde u dat B. (...) ongeveer 2 weken na de moord op de rector van de universiteit naar uw huis kwam. Aangezien de rector op 07/06 om het leven kwam situeert dit eerste bezoek van B. (...) zich rond 21/06/2011 (CGVS I p.8-9). Nog eens twee weken later kwam B. (...) voor de tweede keer naar uw huis. U situeerde dit bezoek in de maand juli (CGVS I p.9-10). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat B. (...) de eerste maal in de eerste helft van juni kwam en de tweede maal in de tweede helft van diezelfde maand kwam. Gezien het feit dat u tijdens het eerste gehoor het eerste bezoek van B. (...) rond de 21/07 plaatste en tijdens het tweede gehoor verklaarde dat het eerste bezoek tijdens de eerste helft van juni was, is er een opmerkelijk verschil inzake de tijdsindicaties die u aangaande dit bezoek aangeeft (CGVS II p.3). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u tijdens het eerste gehoor het tweede bezoek van B. (...) in juli situeerde, stelde u enkel dat dit inderdaad wel in het begin van juli kon zijn (CGVS II p.8). Een dergelijke volatilité en incoherentie aangaande het tijds kader van de bezoeken van B. (...) komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede. Hiermee samenhangend is het weinig aannemelijk dat u niet in staat was de familienaam van B. (...) te verschaffen noch dat u enige inspanningen hebt gedaan om zijn naam te weten te komen (CGVS II p.12). U wist ook niet voor welke iman hij werkte noch hebt u enige poging ondernomen om de iman te contacteren (CGVS II p.4). In het licht dat u wist in welke moskee hij werkte, dat u meerdere keren naar de FSB zou geweest zijn aangaande uw problemen met B. (...), en dat men ervan kan uitgaan dat u als redactrice die al meerdere imans had geïnterviewd over een informatienetwerk beschikte, is het weinig aannemelijk dat u geen inspanningen hebt geleverd om meer concrete identiteitsgegevens aangaande uw vervolger te bekomen (CGVS II p.4). Op basis van bovenstaande vaststellingen kunt u het dan ook niet aannemelijk maken dat u een vervolgingsvrees koestert ten aanzien van de islamisten omwille van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Voorts werden er vaststellingen gedaan die de problemen die u omwille van de moord op A. M. (...) zou hebben gehad ongeloofwaardig maken. Zo verklaarde u dat u op 10/11/2011 door enkele gemaskerde, geüniformeerde mannen werd opgepakt op beschuldiging van medeplichtigheid van de moord op A. M. (...). Of zij bepaalde kentekens of insignes op hun uniformen hadden kon u evenwel niet zeggen. U werd gedurende 12 of 13 dagen vastgehouden waarna u werd vrijgelaten. Waar u werd vastgehouden en door wie u werd opgepakt kon u ook niet zeggen. U kon zelfs niet zeggen of het een politiegebouw was waar u werd vastgehouden noch of u door mensen van de autoriteiten werd vastgehouden. Evenmin is het weinig aannemelijk dat u gedurende uw aanhouding niet werd ondervraagd noch dat u enig idee heeft waarom ze u vrijlieten. U werd immers verdacht van medeplichtigheid van een moord waardoor men ervan kan uitgaan dat men gerichte vragen aan u stellen teneinde informatie van u te verkrijgen (CGVS I p.18-19). Voorts had u er geen idee van of er nog andere mensen werden opgepakt die werden verdacht van de moord op A. M. (...) (CGVS I p.20). Gezien het feit dat u na uw vrijlating nog enkele dagen bij zijn zus heeft verbleven en dat u ook vanuit België contact met haar hebt gehad (CGVS I p. 3, CGVS II p.6) is het weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van dergelijke basisinformatie in een moordonderzoek. Ook moet worden opgemerkt dat u noch over uw aanhouding noch over de moord op A. M. (...) iets vertelde in de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS. Bij confrontatie stelt u (CGVS I p. 21) dat men u toen hierover niet bevraagd heeft en dat ze vroegen in het kort te vertellen. Deze motivering kan niet worden aanvaard. Uit deze vragenlijst blijkt immers (vragenlijst p. 2) dat men u toen uitdrukkelijk vroeg of u ooit voor een bepaalde tijd werd opgesloten waarop u ontkennend antwoordde. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van een asielzoeker verwacht worden dat zij alle wezenlijke elementen uit het asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder de bijna twee weken durende opsluiting door onbekende mannen die u beschuldigden van

medeplichtigheid aan de moord van M. (...). De vaststelling dat u van deze essentiële elementen - het vormt de concrete aanleiding van uw vlucht - toen geen melding maakte, ondermijnt op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aangaande de moorden op de 2 imans die u aanhaalt kunnen deze incidenten op zichzelf niet aan uw vervolgingsproblemen worden gelinkt. Het loutere feit dat zij te gast waren in uw radioprogramma - wat u overigens op geen enkele manier kan staven - kan op geen enkele wijze aantonen dat zij omwille van u werden vermoord. Uw bewering als zou M. (...), die ook door de rebellen werd vermoord, een oom van u zijn en dat hij omwille van uw problemen werd vermoord kunt u evenmin aannemelijk maken noch staven. U legt zelf geen enkele objectieve informatiebron neer die de link tussen hun dood en uw vervolgingsproblemen legt, meer nog u had er zelfs geen weet van of er iets over uw vervolgingsproblemen in de media is verschenen (CGVS II p.11). Dergelijke vaststellingen maken het dan ook weinig aannemelijk dat zij omwille van u werden vermoord, dit te meer gezien het feit dat u uw eigen vervolgingsproblemen niet aannemelijk kan maken.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook uw verklaringen aangaande uw reisroute weinig geloofwaardig zijn. Zo stelde u dat u tussen Moskou en België met een minibus reisde. U en uw dochter zaten in de passagierszetels. U wist echter niet langs welk land u de Europese Unie binnenkwam noch had u weet van enige grenscontrole onderweg. Afspraken met de chauffeur over wat te doen bij een eventuele grenscontrole werden evenmin gemaakt noch was u in het bezit van uw paspoort (zowel intern als internationaal) (CGVS I p.7-8). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor men moet besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw reisroute ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De medische attestatie van uw dochter, het invaliditeitsbewijs van uw dochter en haar pensioenbewijs indiceren dat zij medische psychische stoornissen heeft wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. De geboorteakte van uw dochter en uw bewijs van echtscheiding bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

Uw werkbadge, attest dat u als redactrice werkte, uw veteranen bewijs (bewijs aantal werkjaren), uw 2 loonbrieven en uw certificaat van goed werk indiceren dat u als redactrice voor de staatsradio heeft gewerkt wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De brief met eisen waarvan u stelt dat deze door B. (...) is geschreven heeft geen enkele bewijswaarde daar er onmogelijk kan worden nagegaan door wie deze eisenbrief werd opgesteld noch de omstandigheden waarin deze brief werd opgesteld.

De geluidsopname bevat volgens uw verklaringen een oproep van de emir van Dagestan waarin wordt opgeroepen tot de jihad, de invoering van de sharia in Dagestan en een oproep tot machtsgreep. Het bevat evenwel geen enkele referentie naar u of naar de omroep waar u werkte (CGVS II p.6-7). Voorts geeft het geen enkel uitsluit over hoe u die geluidsopname bekam, noch is manipulatie en/of inscenering van deze elektronische berichtgeving uit te sluiten. Bijgevolg kan dergelijk geluidsfragment op zichzelf niet aan uw problemen worden gelinkt en kan er evenmin enige bewijswaarde aan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dat ingevolge samenhang beide middelen gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet, zoals verzoekende partij zelf eveneens aangeeft in haar verzoekschrift. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3.1. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij de door haar voorgehouden feiten bij de FSB is gaan aanklagen, vraagt verzoekende partij zich

vooreerst af wat de incoherenties in verband met haar paspoort te maken zouden hebben met het al dan niet aannemelijk kunnen maken dat zij de genoemde feiten bij de FSB ging aanklagen. Ten tweede merkt verzoekende partij op dat de vraagstelling tijdens het gehoor niet duidelijk was. Zij benadrukt dat er verwarring was tussen haar paspoort en dat van haar dochter en verduidelijkt dat zij bij de FSB de volgende documenten toonde: een convocatiebrieven van D. M., haar convocatiebrieven en het binnenlands paspoort van D. M. Verzoekende partij hamert erop dat zij het paspoort van haar dochter, D. M., voorlegde en dat zijzelf nooit een internationaal paspoort heeft gehad, hetgeen niet tegengesproken wordt door verwerende partij.

Verder werpt verzoekende partij, inzake de data van haar bezoeken aan de FSB, op dat zij wel degelijk drie keer naar de FSB ging maar dat in Rusland de middag tussen 12u en 15u valt, waardoor er verwarring is opgetreden. Verzoekende partij is eveneens van mening dat verwerende partij hier spijkers op laag water zoekt. De feiten dateren immers van meer dan een jaar geleden, zodat het niet eenvoudig is om zich voor de geest te halen wanneer zij exact klacht ging neerleggen.

Verzoekende partij benadrukt ook nog dat het feit dat zij de naam van de inspecteur van de FSB te Machachkala kent, voldoende aantoonde dat zij wel degelijk aangiftes deed en dat er in Rusland overigens geen kopie van het pv aan de klager wordt gegeven, zoals dat in België het geval is.

2.2.3.2. De Raad wijst vooreerst op de inhoud van de bestreden beslissing, waarin duidelijk wordt gemaakt dat de tegenstrijdige verklaringen omtrent de bij de FSB neergelegde documenten wel degelijk gevolgen hebben voor de geloofwaardigheid van de bewering van verzoekende partij dat zij de door haar verklaarde feiten bij de FSB is gaan aanklagen. Zo motiveert verwerende partij dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaarde dat zij nooit een internationaal paspoort heeft gehad, dat haar binnenlands paspoort op 1 augustus 2008 in beslag werd genomen door B. en dat, om bij de FSB in Moskou klacht in te dienen, zij niet over een paspoort diende te beschikken, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor aangaf dat zij enkel haar binnenlands paspoort en de geluidsopnames neerlegde en niets anders toen zij zich bij de FSB in Moskou aanmeldde. Dat verzoekende partij incoherente opeenvolgende verklaringen geeft over de documenten die zij heeft voorgelegd bij de FSB, kan derhalve door verwerende partij wel degelijk als element worden aangewend om vast te stellen dat haar verklaringen over haar bezoeken aan de FSB niet geloofwaardig zijn. Bovendien is ook de versie waarbij haar binnenlands paspoort werd voorgelegd aan de FSB te Moskou strijdig aan de bewering dat dit document haar reeds op 1 augustus 2011 door B. werd afgenomen. Waar verzoekende partij opmerkt dat de vraagstelling tijdens het gehoor niet duidelijk was en zij bevestigt dat zij het paspoort van haar dochter voorlegde bij de FSB maar dat zijzelf nooit een internationaal paspoort heeft gehad, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekende partij, eenmaal geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, aangaf dat zij zich had vergist en dat het om het paspoort van haar dochter ging, doch dat een dergelijke verklaring naast de kwestie is daar verzoekende partij duidelijk op haar eigen paspoort doelde. Ter verduidelijking verwijst de Raad naar hetgeen desbetreffend wordt gesteld in het gehoorverslag:

“moest u uw paspoort tonen toen u binnenkwam in fsb gebouw
ja, ik heb mijn paspoort getoond

...

toen u bij fsb moskou ging wat had u allemaal bij van documenten

usb sticks, paspoort en dat is het

niets anders bijgehad” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 16 mei 2012, p. 9).

Deze passage uit het gehoorverslag in acht genomen, kan worden besloten dat het argument van verzoekende partij dat de vraagstelling tijdens het gehoor niet duidelijk was, waardoor er verwarring ontstond tussen haar paspoort en dat van haar dochter, niet kan worden aanvaard.

Inzake de argumentatie van verzoekende partij dat zij wel degelijk drie keer naar de FSB ging maar dat in Rusland de middag tussen 12u en 15u valt, waardoor er verwarring is opgetreden en dat de feiten dateren van meer dan een jaar geleden, zodat het niet eenvoudig is om zich voor de geest te halen wanneer zij exact klacht ging neerleggen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dat het feit dat de gebeurtenissen niet recent zijn, hem er niet van kan weerhouden correcte verklaringen af te leggen met betrekking tot die elementen die de kern uitmaken van zijn asielaanvraag en waarvan kan worden aangenomen dat ze in zijn geheugen staan gegrift. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij hogere studies heeft genoten, zij behaalde op 22-jarige leeftijd het diploma landbouw aan de hoge school in

Machachkala, en was tewerkgesteld als redactrice bij de staatsradio, waardoor in redelijkheid mag worden aangenomen dat zij de hooguit drie bezoeken aan de FSB van Machachkala op een exacte wijze in de tijd kan duiden. Uit het flagrante gebrek aan coherentie tussen de verklaringen die zij aflegt tijdens haar eerste gehoor en de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal besluit verwerende partij dan ook terecht dat haar beweringen desbetreffend weinig doorleefd overkomen. Verder is de Raad van oordeel dat het argument van verzoekende partij dat zij in de war was omdat in Rusland de middag tussen 12u en 15u valt, in geen geval overtuigend overkomt. In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoekende partij, wat betreft het zogenaamde bezoek aan de FSB op 5 augustus 2011, tijdens haar tweede gehoor, in tegenstelling tot het eerste gehoor, niet eens kon aanduiden op welke dag en op welk moment van de dag dit tweede bezoek precies had plaatsgevonden, waarbij de Raad eveneens de aandacht wenst te vestigen op het alternerend opteren voor twee of drie bezoeken aan de FSB van Machachkala (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Ten tweede ziet de Raad niet in hoe dit een overtuigend excuus kan vormen voor de incoherente opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar FSB-bezoek op 29 juli 2011, aangezien zij zelf – en als inwoner van de Russische Federatie perfect op de hoogte van hoe men aldaar de voormiddag van de namiddag onderscheidt – op een duidelijke manier eerst heeft aangegeven dat het bezoek plaatsvond in de namiddag, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor duidelijk te kennen gaf dat zij in de voormiddag naar de FSB is gegaan. Uit niets blijkt dat het hier om een verwarring/interpretatiefout zou gaan, verwerende partij baseert zich immers simpelweg op de verklaringen van verzoekende partij zelf (administratief dossier, stuk 8, p. 10 en stuk 4, p. 3).

Tot slot stelt de Raad vast dat het betoog dat het feit dat verzoekende partij de naam van de inspecteur van de FSB te Machachkala kent, voldoende aantoont dat zij wel degelijk aangiftes deed en dat er in Rusland overigens geen kopie van het pv aan de klager wordt gegeven, geen afbreuk doet aan de flagrante tegenstrijdigheden die in dit verband werden vastgesteld. Bovendien betekent het kennen van de naam van een persoon met de functie van inspecteur bij de FSB van Machachkala niet dat verzoekende partij er ook aangifte deed van haar beweerde problemen. Dat in de Russische Federatie een kopie van het pv aan de klager niet wordt meegegeven, betreft vooreerst een blote bewering die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd, en is tevens een niet dienend argument daar nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het bijbrengen van dit pv door verwerende partij wordt vereist.

2.2.4.1. Daar waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij onaannemelijk weinig inspanningen heeft verricht om zich te informeren naar de stand van zaken van het onderzoek door de FSB en dat er incoherenties en een vaagheid werden vastgesteld betreffende de voorgehouden problemen met B., legt verzoekende partij uit dat zij enkel geïnteresseerd was in haar eigen zaak. Zij stelt dat zij helemaal niet geïnteresseerd was in B. als persoon, wat had zij met hem te maken? Het enige wat zij kon vaststellen is dat hij haar in de problemen bracht. Zij wenste hem dan ook uit haar geheugen te bannen, legt verzoekende partij uit. Ten tweede benadrukt verzoekende partij dat zij wel degelijk regelmatig naar de FSB ging om zich te informeren over de stand van zaken en dat haar verteld werd dat als men iets te weten zou komen, men haar zou contacteren. Ten derde haalt verzoekende partij aan dat zij waarschijnlijk nog meer in de problemen zou zijn gekomen indien zij zich meer zou hebben geïnformeerd. Zij vreesde dat, indien zij zich hierover grondig zou informeren, zij opnieuw het slachtoffer zou kunnen worden van doodsb bedreigingen en dat haar vervolger de spreekwoordelijke daad bij het woord zou voegen. Omdat zij bang is, heeft zij alle contacten met personen in Dagestan verbroken vanaf het moment dat zij de usb-stick ontving, zo stelt verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van verzoekende partij redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij voldoende en ernstige pogingen zou hebben ondernomen/onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen. Dat verzoekende partij enkel belang toonde voor haar eigen situatie en helemaal niet geïnteresseerd was in B. als persoon, betreft een verweer dat kant noch wal raakt. Het betreft immers informatie over de persoon die aan de basis ligt van haar eigen vervolgingsproblemen en tegen wie zij dan wel reeds meerdere stappen zou hebben ondernomen. Aangezien de situatie van B. rechtstreekse gevolgen zou hebben (gehad) voor haar eigen problematische situatie, kan verzoekende partij niet volhouden dat zij slechts geïnteresseerd was/is in haar eigen zaak, aangezien deze twee elementen niet van elkaar kunnen worden losgekoppeld. Dat zij wel degelijk regelmatig naar de FSB ging om zich te informeren over de stand van zaken doch dat haar verteld werd dat men, als men iets te weten zou komen, men haar zou contacteren, betreft een argument dat in de eerste plaats niet te rijmen valt met haar daarvoor aangekaarte desinteresse in de situatie van B. De Raad wijst eveneens op de in punt 2.2.3.2. gedane uiteenzetting waarom verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij deze stappen (de bezoeken aan de FSB) effectief

heeft ondernomen. Ten derde verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing. Verwerende partij zet uiteen dat verzoekende partij verschillende malen heeft verteld dat zij zelf geen vragen over B. aan de FSB heeft gesteld, dat zij, na haar bezoek van 9 november 2011 bij de FSB in Moskou, geen enkele poging heeft ondernomen om de FSB hierna te contacteren om meer informatie te verkrijgen aangaande het onderzoek, dat verzoekende partij eveneens verzuimde om aan haar vriendin, die voor haar de usb-stick met de geluidsopname bij de FSB ging opvragen, te vragen of ze meer informatie over het onderzoek kon verkrijgen en dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om concrete identiteitsgegevens aangaande haar vervolger, B., te weten te komen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt derhalve dat verzoekende partij niet eens vragen heeft gesteld over de stand van het onderzoek en dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om verdere concrete identiteitsgegevens te verkrijgen over haar vervolger.

Waar verzoekende partij ook nog ter vergoelijking aanhaalt dat zij te bang was om meer informatie te vragen en dat zij om die reden ook, na de verkrijging van de usb-stick, alle contact heeft verbroken, stelt de Raad vast dat deze uitleg weinig consistent is. Immers, verzoekende partij verklaart wel dat zij tot vier keer toe naar de FSB zou zijn gestapt en dat zij na haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aan een vriendin heeft gevraagd om bij de FSB een geluidsopname op te halen. Dat zij dan geen cruciale vragen heeft gesteld in het kader van deze acties omdat zij bang was om nog meer problemen te krijgen, betreft een redenering die door de Raad niet kan worden gevolgd daar niet kan worden ingezien hoe het stellen van vragen haar ernstiger in de problemen zou kunnen brengen dan het diverse malen officieel neerleggen van een klacht tegen haar belagers.

Gelet op het voorgaande, kan worden besloten dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die aangaande vaststellingen van verwerende partij kunnen weerleggen. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift met geen woord rept over de vastgestelde incoherentie aangaande het tijds kader van de bezoeken van B. Deze vaststelling wordt dan ook als onbetwist en vaststaand beschouwd door de Raad.

2.2.5.1. Aangaande de door verwerende partij gedane vaststellingen die de problemen die verzoekende partij omwille van de moord op A. M. zou hebben gehad, ongeloofwaardig maken, vermeldt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij geen oog voor detail had met betrekking tot insignes of kentekens, aangezien zij op het moment van de arrestatie zodanig bevangen was door angst dat dit haar totaal ontging. Om die reden had zij ook geen oog voor waar of door wie zij werd vastgehouden. Verder bevestigt verzoekende partij dat zij tijdens deze arrestatie niet ondervraagd was. Dat derden deze of gene daad stellen, kan haar onmogelijk worden verweten, zo meent verzoekende partij. Inzake de vaststelling dat verzoekende partij van deze problemen geen melding maakte op de Dienst Vreemdelingen zaken, verduidelijkt verzoekende partij dat zij dacht dat men doelde op een wettige arrestatie, uitgaande van overheidswege. Omdat zij dacht dat deze "kidnapping" hier niet onder ressorteerde, heeft verzoekende partij er tijdens haar eerste interview op de Dienst Vreemdelingen zaken nooit gewag van gemaakt. Verder benadrukt verzoekende partij dat men haar op de Dienst Vreemdelingen zaken meldde dat zij niet haar hele verhaal uit de doeken diende te doen omdat zij hiervoor later de kans zou krijgen op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij is van mening dat deze omissie haar niet kan worden verweten, omdat het voor haar niet duidelijk was dat dit een essentieel onderdeel was. In ieder geval is dergelijke vaststelling niet van aard om haar relaas op zwaarwichtige wijze te ondermijnen, concludeert verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad oordeelt dat men alle onwetendheden die verwerende partij in dit verband heeft vastgesteld, dient samen te lezen. Zo beweert verzoekende partij gedurende 12 of 13 dagen te zijn vastgehouden, maar kon zij niet zeggen of de geüniformeerde mannen die haar oppakten bepaalde kentekens of insignes op hun uniform hadden, wist zij niet waar en door wie zij werd opgepakt – zij kon niet eens aangeven of het een politiegebouw was waar zij werd vastgehouden en evenmin of zij door mensen van de autoriteiten werd vastgehouden – had zij geen enkel idee waarom men haar opeens heeft vrijgelaten en wist zij ook niet of er nog andere mensen werden opgepakt die werden verdacht van de moord op A. M., wat vreemd is gezien zij na haar vrijlating nog enkele dagen bij de zus van A. M. heeft verbleven en zij vanuit België contact met haar heeft gehad. Op basis van deze talrijke onwetendheden komt verwerende partij terecht tot de conclusie dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn van dergelijke basisinformatie in een moordonderzoek. Dat dit totale gebrek aan kennis over essentiële elementen volledig te wijten zou zijn aan de angst die verzoekende partij op dat moment zou hebben gehad, waardoor alle details haar zijn ontgaan, betreft een verklaring die door de Raad niet als een afdoend excuus kan worden beschouwd. Daarenboven dient eveneens te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich na haar vrijlating, bijvoorbeeld via de

zus van A. M., had kunnen informeren over dit moordonderzoek, met name of er ook andere verdachten waren opgepakt. Eveneens dienen deze onwetendheden in het licht te worden gezien van de andere vaststellingen in de bestreden beslissing, met name dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij gedurende haar langdurige vasthouding helemaal niet werd ondervraagd en dat verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de moord op A. M., en evenmin over de aanhouding die erop volgde. De Raad stelt vast dat verzoekende partij er evenmin in slaagt om deze constatering te weerleggen. In verband met de eerstgenoemde vaststelling wijst de Raad erop dat het toch wel zeer bevreemdend overkomt dat verzoekende partij, die werd verdacht van medeplichtigheid aan moord, gedurende haar dagenlange vasthouding niet werd ondervraagd, terwijl men in het kader van een moordonderzoek logischerwijze zou kunnen verwachten dat men haar als verdachte op de rooster legt teneinde concrete informatie te weten te komen over de gebeurtenissen. De in het verzoekschrift gedane opmerking doet geen afbreuk aan deze eigenaardigheid, waarbij de Raad nog wenst te benadrukken dat men de motieven die in dit verband worden uiteengezet in de bestreden beslissing, als een geheel dient te lezen en niet als losstaande elementen die elk op zich de beslissing dragen. Inzake de argumenten die verzoekende partij aanhaalt in verband met de vaststelling dat zij deze gebeurtenissen niet heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, verwijst de Raad naar hetgeen verwerende partij uiteenzet in haar nota met opmerkingen: "Verweerder antwoordt dat van eerste verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van eerste verzoekster worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in het vervolgingsrelaas, als een vasthouding op beschuldiging van medeplichtigheid aan moord, zou vermelden Het is in dezen niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing thans aan te voeren dat de vraag onduidelijk was. Verweerder verwijst naar de vragenlijst van het CGVS waaruit blijkt dat de vraagstelling wel degelijk duidelijk was en dat eerste verzoekster op de uitdrukkelijke vraag of zij ooit voor een bepaalde tijd werd opgesloten, ontkennend antwoordde." De Raad sluit zich aan bij deze motivering.

2.2.6.1. Nopens de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij er niet in slaagt om de moorden op de twee imams aan haar eigen vervolgingsproblemen te linken, merkt verzoekende partij op dat de commissaris-generaal hier de bal mislaat. Immers, zij had de grootste verantwoordelijkheid binnen het radiostation om aan te duiden wie kon spreken of niet. Zij bepaalde aan wie zendtijd werd gegeven en aan wie niet. Verzoekende partij legt verder uit dat zij door het radioprogramma aan de twee imams een forum gaf om de islamitische boodschap te verspreiden. Aangezien er hierna een afrekening plaatsvond met deze personen, is het evident dat zij eveneens in de problemen zou geraken. Verzoekende partij besluit dat de beweerde vervolging, gezien haar positie, aannemelijk is, waarbij zij nog benadrukt dat verwerende partij niet twijfelt aan haar voormalig beroep als redactrice voor de staatsradio.

2.2.6.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat deze personen daadwerkelijk te gast waren in haar radioprogramma. Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat uit onderhavig arrest blijkt dat, omwille van de verschillende tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden in het relaas, er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsproblemen. Aangezien verzoekende partij er niet in slaagt om haar eigen vervolgingsproblemen aannemelijk te maken, is het ook niet aannemelijk dat de door haar vermelde personen omwille van haar vermoord zijn.

2.2.7. Waar verzoekende partij opwerpt dat het voor haar een raadsel is hoe de smokkelaar erin slaagde om de grenzen te passeren zonder documenten wijst de Raad erop dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging haar land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert is omdat zij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij en zij het grootste belang heeft bij het welslagen van deze operatie. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent de gevolgde reisroute – verzoekende partij zat met haar kind in een minibus op de passagierszetels waardoor zij het gevolgde traject zelf kon vaststellen en is bovendien een hoger opgeleid persoon waardoor van haar in redelijkheid kan worden verwacht te weten langs waar de Europese Unie werd

benaderd en bij gevolg via welk land deze werd betreden – en dat totaal geen afspraken werden gemaakt met de passeur. In het licht van de zeer scherpe controles is het onaannemelijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klant niet in kennis zou hebben gesteld van de door haar te volgen procedure bij een dergelijke controle.

2.2.8. Waar verzoekende partij nog benadrukt dat zij wel degelijk een gegronde vrees koestert voor haar leven bij een gedwongen terugkeer naar Rusland wegens de problemen die zij er ondervond, zij stelt dat zij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan voorspellen dat zij bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst zal onderworpen worden aan foltering en zij verder opmerkt dat zij naar een ander land diende te vluchten omdat zij geen “vluchtalternatief” had in de Russische Federatie, beperkt de Raad zich tot de opmerking dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (al dan niet met de toevoeging dat er geen intern vestigingsalternatief voorhanden is) of een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees/dit risico reëel is. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, toont zij deze vrees/dit risico, gelet op het voorgaande, geenszins in concreto aan.

2.2.9. Gelet op het voorgaande, kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. De status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan haar bijgevolg niet worden toegekend.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: “Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.” De Raad merkt op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op de mensenrechtenschendingen begaan door politiediensten in de Russische Federatie en de onwil van de Russische overheid om de personen die verantwoordelijk zijn voor deze mensenrechtenschendingen te vervolgen, doch zij toont geenszins aan dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Aangaande de motivering van verwerende partij die in hoofdzaak is ingegeven door het uitermate gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen en door het feit dat er niet langer sprake kan zijn van een open oorlog brengt verzoekende partij geen andersluidende informatie bij waaruit zou

blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt, "Subject Related Briefing" – "Russische Federatie, Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie" van 27 februari 2012 (administratief dossier, stuk 18, deel 1), niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT